

**R E P U B L I K A
S L O V E N I J A
U P R A V N O
S O D I Š Č E**

Številka: **I U 428/2023-25**
Datum: 21.06.2023

**REPUBLIKA SLOVENIJA
KOMISIJA ZA PREPREČEVANJE
KORUPCIJE
Dunajska cesta 56

1000 LJUBLJANA**

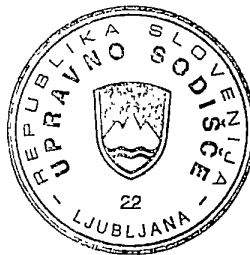

REPUBLIKA SLOVENIJA
KOMISIJA ZA PREPREČEVANJE KORUPCIJE
3 Dunajska 56, 1000 Ljubljana

Prejeto: 22-06-2023	Sig.z: 30002
Številka zadeve: 06297/2023,9	Pril.: salva
V vrednost:	Vred.: Armas p.m.

ZADEVA: Vrnitev upravnih spisov skupaj s pravnomočno sodno odločbo

V upravnem sporu, ki ga je sprožila tožeča stranka SAŠO POLANEC,
, ki ga zastopa Odvetništvo Novak, d.o.o., o.p., v Ljubljani, zoper vaše Ugotovitve o konkretnem primeru št. 06216-19/2022/24 S2009 z dne 10. 2. 2023, vam v prilogi vračamo upravne spise, ki se nanašajo na zadevo ter pisni odpravek pravnomočne sodne odločbe, izdane v tem upravnem sporu.

Višji sodnik
Borut Smrdel, l.r.

Po odredbi sodnika
Podpis pristojne sodne osebe:

PRILOGA:

- upravni spisi
- pisni odpravek pravnomočne sodne odločbe

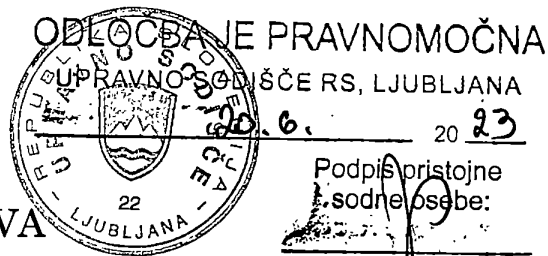
Upravno sodišče Republike Slovenije,
Fajfarjeva 33, 1000 Ljubljana
T: +386 (0) 1 47 00 100, fax: +386 (0) 1 47 00 150
EP: vlozisce.uprlj@sodisce.si

REPUBLIKA
SLOVENIJA
UPRAVNO
SODIŠČE

I U 428/2023-24

SODBA
V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodnik in sodnici Petra Hočevar kot predsednica ter Borut Smrdel in Irena Polak Remškar kot člana,

v upravnem sporu tožeče stranke: **SAŠO POLANEC**,
ki ga zastopa Odvetništvo Novak, d. o. o., o. p., v Ljubljani, zoper toženo stranko:
KOMISIJA ZA PREPREČEVANJE KORUPCIJE, Dunajska cesta 56, Ljubljana,

zaradi **kršitve integritete**,

o **tožbi** zoper Ugotovitve o konkretnem primeru, Komisije za preprečevanje
korupcije, št. 06216-19/2022/24 S2009 z dne 10. 2. 2023,

po dne **20. junija 2023** opravljeni glavni obravnavi, istega dne

RAZSODILO:

- I. Tožba se zavrne.
- II. Tožeča stranka sama trpi svoje stroške postopka.

OBRAZLOŽITEV:

1. Toženka je z izpodbijanimi ugotovitvami o konkretnem primeru (v nadaljevanju ugotovitve) ugotovila, da ravnanje tožnika, tedanjega predsednika Komisije za imenovanja in prejemke (v nadaljevanju KIP) in tedanjega člana nadzornega sveta Slovenske izvozne in razvojne banke, d. d., Ljubljana (v nadaljevanju SID banka), ko je 24. 3. 2021 kljub ustnemu negativnemu odgovoru SID banke, in brez pridobljenega soglasja uprave SID banke s svojega elektronskega poštnega naslova posredoval Strategijo razvoja SID banke 2021 – 2023 (v nadaljevanju strategija) Marku Mlakarju, direktorju družbe Amrop Adria, d. o. o. (v nadaljevanju Amrop Adria), ni bilo v skladu s pričakovanjem in odgovornostjo, ki se od njega zahteva skladno z drugim odstavkom 5. člena Zakona o poslovni skrivnosti (ZPosS), 8. členom Kodeksa etičnih vrednot in strokovnih standardov z dne 23. 10. 2013 (v nadaljevanju Kodeks), šesto alinejo 14. člena Poslovnika o delu nadzornega sveta z dne 22. 10. 2020 (v nadaljevanju Poslovnik o delu NS) in b točko 5. člena Pravilnika o poslovni skrivnosti z dne 29. 1. 2013 (v nadaljevanju Pravilnik o PS), kar predstavlja kršitev integritete, kot jo opredeljuje 3. točka 4. člena Zakona o integriteti in preprečevanju korupcije (ZIntPK).
2. Iz obrazložitve izpodbijanih ugotovitev izhaja, da je pred SID banko potekal postopek izbora uprave te banke, v katerem so sodelovali člani KIP, člani nadzornega sveta ter Komisija za ocenjevanje primernosti (v nadaljevanju KOP). KOP je iz intervjujev s kandidati razbral, da so nekateri razpolagali s strategijo, ki nosi oznako zaupnosti – poslovna skrivnost. Ugotovljeno je bilo, da je to (nekaterim) kandidatom posredoval Amrop Adria, ki je nudil pomoč pri razpisu za člane uprave. Temu podjetju je (na pobudo slednjega) strategijo posredoval tožnik, brez pripisa, da gre za poslovno skrivnost, in brez zaščite dokumenta. Tožnik se je zavedal, da gre za zaupen dokument, in je bil seznanjen s pravili delovanja banke (med drugim s Pravilnikom o PS). Dokument je posredoval brez zahtevanega soglasja uprave in kljub temu, da je na ustno vprašanje, ali strategijo sme posredovati, od SID banke telefonsko prejel negativen odgovor. Navedeno ravnanje ne predstavlja ravnanja v skladu s pričakovano integriteto pri preprečevanju in odpravljanju tveganj, da bi bila oblast, funkcija, pooblastilo ali

druga pristojnost za odločanje uporabljena v nasprotju z zakonom, pravno dopustnimi cilji in etičnimi kodeksi. Tožnik bi se moral vzdržati vseh ravnanj, ki pomenijo ravnanje v nasprotju z zakonom, kodeksom, poslovnikom, ki ureja delovanje nadzornega sveta, in pravilnikom, ki določa upravljanje z varovanimi podatki, in s tem pravno dopustne cilje, v skladu s katerimi morajo delovati bančni delavci in zunanji sodelavci.

3. Tožnik zoper ugotovitve vlaga tožbo iz vseh razlogov po prvem odstavku 27. člena Zakona o upravnem sporu (ZUS-1). Povzema dejansko stanje zadeve ter pojasnjuje, da generalni sekretar SID banke ni podal negativnega odgovora glede posredovanja strategije, pač pa je zgolj navedel, da je posredovanje te mogoče s soglasjem uprave in nadzornega sveta. Tovrsten odgovor je bil tudi razlog, da je tožnik soglasje za posredovanje strategije iskal pri predsedniku nadzornega sveta.
4. Uveljavlja, da četudi bi bilo njegovo ravnanje mogoče opredeliti kot ravnanje v nasprotju z zakonskimi zahtevami, tovrstnega ravnanja ni mogoče avtomatično označiti tudi kot kršitev integritete. Pojasnjuje, da se je Amrop Adria pogodbeno zavezal k varovanju vseh poslovnih tajnosti, s katerimi bi se seznanil tekom trajanja medsebojnega sodelovanja, tožnik pa je tako upravičeno pričakoval, da bo omenjena družba kot profesionalni poslovni subjekt pri pridobitvi dokumentov, označenih kot „zaupno“, v največji možni meri poskrbel za varovanje njihove vsebine. Tožnik je strategijo Amrop Adria posredoval z namenom maksimizacije izbirnega postopka za zasedbo mest v upravi, pri čemer je zasledoval izključno cilj v izbirni postopek privabiti čim več primernih in potencialnih kandidatov. Vztraja na stališču, da primernih kandidatov (ugotovljenih prijav) ni veliko, pri čemer je treba upoštevati tudi, da niso vsi prijavljeni kandidati dejansko primerni za zasedbo funkcije člana uprave. S posredovanjem strategije je tožnik želel zgolj pripomoči potencialnim in primernim kandidatom, da se lahko seznanijo z vizijo in poslovno smerjo SID banke v prihodnosti in se tako lažje odločijo, ali so za kandidaturo primerni ali ne. Ne zanika, da je Amrop Adria razkril strategijo, vendar je bila ta razkrita v polju opisane zaupnosti, tožnik ni zasledoval zlonamernih ciljev, v zameno za delitev strategije ni pridobil nobene koristi in je ves čas deloval zgolj v dobrobit SID banke in čim uspešnejšega izbirnega postopka. V nasprotju s korporativnimi pravnimi predpisi in nelogično je pričakovati, da bi tožnik za opravljanje svojih nalog v funkciji člana nadzornega sveta SID banke in člana KIP iskal soglasje za razkritje dokumenta z oznako zaupnosti Amrop Adria, ki se je zavezala k zaupnosti. Kljub temu je soglasje vseeno iskal pri predsedniku nadzornega sveta. Tožnik pojasnjuje še, da je bilo razkritje dokumenta sanirano tako, da so vsi kandidati, ki jih je Amrop Adria seznanila z dokumentom, podpisali sporazum o nerazkrivanju informacij posebej še za ta dokument. Razkritje dokumenta za SID banko ni imelo nikakršnih negativnih posledic, tudi to pa je treba upoštevati v smislu presojanja protipravnosti.

5. Tožnik pojasnjuje pojem integritete, kot je opredeljen v 4. členu ZIntPK in kot ga razlaga sodna praksa tega sodišča (sodba, III U 161/2022). Uveljavlja, da zgolj posredovanje dokumenta z oznako zaupnosti ne pomeni ravnanja, ki bi bilo tako intenzivno, da je kršilo zahteve instituta integritete. Zgolj kršitev zakona ne more biti avtomatično opredeljena že kot kršitev integritete. Tožnik je s svojim ravnanjem zasledoval legitimen cilj (v prijavni postopek pritegniti najboljši kader), pri tem ni zlorabil svoje funkcije (kot član KIP in nadzornega sveta SID banke je sodeloval pri izbirnem postopku), ni pridobil nobene (denarne ali druge) koristi zase ali za svoje bližnje ter je ravnal v okvirih dobronamernosti (z delitvijo strategije je želel zagotoviti, da se bo v postopek prijaviло čim več potencialnih in ustreznih kandidatov). Toženka ni upoštevala okoliščin, v katerih je bilo storjeno dejanje, niti subjektivnega odnosa tožnika pri tem, pač pa je naredila preuranjen zaključek, da zgolj razkritje dokumenta pomeni avtomatično tudi kršitev integritete. Toženka bi morala pojasniti, zakaj šteje navedene okoliščine za irelevantne.
6. Toženka na svoji spletni strani opredeljuje seznam obravnavanih ravnanj, ki jih označuje kot nasprotna s pričakovano integriteto. Tožnikovo ravnanje ne sodi v nobeno od tam navedenih kategorij. Strategija ni bila posredovana z namenom zavajanja ali laganja, tožnik ni želel vplivati na delo v postopku izbire kandidata, nikogar ni privilegiral ali mu v zameno za določeno protikorist omogočil kandidiranje pod ustreznějšími pogoji. Strategija je bila razkrita v „mehurčku zaupnosti“, pri čemer je bila večina njene vsebine že razkrita prek drugih javno dostopnih dokumentov. Toženka je z izpodbijanimi ugotovitvami sprejela splošno pravilo, da vsaka kršitev zakonskih pravil, čeprav ni bistvena in ne predstavlja negativnih tveganj, avtomatično predstavlja ravnanje v nasprotju s pričakovano integriteto. Enačenje ravnanja tožnika z ravnanji, ki so bila očitno namenoma zlonamerna in zavržna s strani oseb na položajih, je neustrezno in napačno. Povsem neproporcionalno je tudi, da bi se za ravnanja s popolnoma različnimi dejanskimi nameni v vseh primerih izrekla povsem enaka kazen, čeprav je tožnikovo ravnanje blažje in povsem neškodljivo.
7. Tožnik sodišču predlaga, da tožbi ugodi, spremeni izpodbijane ugotovitve in samo odloči oziroma izreče, da tožnikovo ravnanje ne predstavlja kršitve integritete. Podredno predlaga, da sodišče izpodbijane ugotovitve v celoti odpravi in zadevo vrne toženki v ponovno odločanje z napotkom, da ta odloči oziroma izreče, da tožnikovo ravnanje ne predstavlja kršitve integritete. Še podredno pa tožnik sodišču predlaga, da izpodbijane ugotovitve odpravi in zadevo vrne toženki v ponovno odločanje. Zahteva tudi, da mu toženka povrne stroške upravnega spora.
8. Toženka v odgovoru na tožbo prereka tožnikove navedbe in sodišču predlaga, da tožbo zavrne. Pojasnjuje potek postopka pred njo ter izpostavlja, da tožbeni očitki glede nepravilno ugotovljenega dejanskega stanja predstavljajo

■
—
■

nedovoljeno tožbeno novoto – tožnik navedb, da naj generalni sekretar SID banke ne bi podal negativnega odgovora v zvezi s posredovanjem strategije, temveč naj bi zgolj navedel, da je posredovanje te mogoče s soglasjem uprave in nadzornega sveta, soglasje pa naj bi tožnik iskal pri predsedniku nadzornega sveta, v postopku pred toženko (izjasnitvi z dne 14. 11. 2022) ni podal, čeprav mu je bila s posredovanjem osnutka ugotovitev izjasnitev omogočena. Tudi sicer so s tem povezane navedbe nerelevantne, saj je relevantno zgolj, da tožnik za posredovanje strategije ni imel soglasja uprave SID banke. V zvezi z razlago pojma integritete se toženka sklicuje na sodno prakso tega sodišča (sodbe, I U 1726/2019, I U 289/2018, ter, II U 17/2021) ter Vrhovnega sodišča (X Ips 182/2017). Toženka na svoji spletni res objavlja pravnomočne primere ravnanj (kršitev integritete), ki pa so navedeni primeroma in ne predstavljajo zaključene celote ravnanj, ki predstavljajo kršitev integritete. Pojma integriteta in pričakovano ravnanje je zakonodajalec pustil vsebinsko odprta ter njuno opredelitev prepustil toženki, zato se vsebina teh pojmov dopolnjuje glede na konkretne primere. Tožnik se je nedvomno zavedal posledic svojega ravnanja, sam je v elektronskem sporočilu z dne 10. 6. 2020 med drugim navedel, da je strategijo posredoval, ker se mu je to zdelo primerno, ob tem pa dodal, da je „s tem kršil zaupnost“. Ne drži očitek o avtomatizmu, saj je toženka šele po preučitvi vseh dejstev in okoliščin konkretnega primera ugotovila, da bi tožnik moral spoštovati določbe aktov, navedenih v izreku izpodbijanih ugotovitev, pri čemer ni relevantno, ali je bila kršitev predpisov storjena dobronamerno ali zlonamerno. Pavšalne navedbe tožnika glede enačenja njegovih ravnanj z ravnanji drugih uradnih oseb so nerelevantne, saj se okoliščine posameznih primerov presojuje individualno. Nerelevantno je tudi, ali so na podlagi posredovanja strategije za SID banko nastale škodljive posledice, temveč je relevantno zgolj, da je tožnik kljub temu, da soglasja uprave SID banke ni pridobil, strategijo posredoval Amrop Adria, česar ne bi smel storiti.

9. V nadaljnji pripravljalni vlogi tožnik vztraja pri dosedanjih navedbah in dokazih in prereka toženkine navedbe. Uveljavlja, da pred prvo sejo nazornega sveta in tudi kasneje ni bil deležen uvajanja, ki ga določa 8. člen Poslovnika o delu NS, na kar je tudi opozoril. Kljub temu se je tožnik samoiniciativno lotil načrtovanja izvedbe izobraževanj

Trebaja je

upoštevati, da je strategijo tožnik posredoval dne 24. 3. 2021, torej približno dva meseca pred izvedbo ključnih izobraževanj. Tožnik ponovno pojasnjuje okoliščine svojega odstopa z mesta člana nadzornega sveta ter vztraja, da vsaka kršitev zakonskih določb še ne pomeni kršitve integritete, toženka pa je svojo odločitev o kršitvi integritete sprejela preuranjeno.

10. Toženka v nadaljnji pripravljalni vlogi uveljavlja, da tožnikove navedbe v pripravljalni vlogi, kolikor presegajo navedbe iz njegove izjasnitve na osnutek ugotovitev, predstavljajo nedovoljeno tožbeno novoto. Tudi sicer so takšne

■
—
■

tožnikove navedbe nerelevantne, saj dejstvo, ali je bil tožnik deležen uvajanja, ni predmet konkretnega postopka in za odločitev v zadevi ni bistveno. Gre za dolžnost poznavanja zakonskih določb, ki so jim interni akti SID banke podrejeni. Tožnik se je nedvomno zavedal, da za posredovanje strategije potrebuje dovoljenje SID banke, saj sicer na slednjo ne bi naslovil vprašanja glede spornosti posredovanja strategije. Toženka se tudi ne strinja z naziranjem tožnika, da kršitev integritete lahko predstavljajo le odklonska, zlonamerna in maliciozna ravnanja javnih funkcionarjev, saj ZIntPK kot kršitev integritete ne opredeljuje le takšnih ravnanj. Če bi sledili stališču tožnika, da kršitev integritete predstavljajo le tovrstna ravnanja v posledici pridobitve določene (nedovoljene koristi), bi se pojem integritete bistveno zožil. ZIntPK niti ne predvideva nastanka škodljive posledice kot zakonskega znaka kršitve integritete. Toženka v ZIntPK tudi nima podlage za razlikovanje med blažjimi in hujšimi kršitvami integritete.

11. Sodišče je v zadevi dne 20. 6. 2023 izvedlo glavno obravnavo, ki sta se jo udeležila tožnik (osebno in po pooblaščenku) in toženka (po pooblaščenki).
12. V zvezi s pripravljalno vlogo toženke (za katero je tožnik potrdil, da jo je prejel po e-pošti) je tožnik na glavni obravnavi dodatno navajal, da argumentiranje toženke, da naj se kot kršitev integritete štejejo zgolj deviantna, škodoželjna in koristoljubna dejanja, ne odraža pravilno tožnikovega stališča. Toženka je ugotovila kršitev integritete pri tožniku, pri čemer pa se ni opredelila do vseh okoliščin in elementov ravnanja tožnika, skupaj in hkrati, pač pa je vsakega od elementov obravnavala posebej. Upoštevajoč vse okoliščine in elemente skupaj, kot celoto, je možno priti do zaključka, da ravnanje tožnika ne predstavlja kršitve integritete. Razkritje strategije je z internim pravilnikom dovoljeno po prejemu soglasja uprave. Toženka je obtožbo kršitve integritete temeljila izključno na kršitvi ZPosS in internih pravilnikov o varovanju poslovnih skrivnosti, pri čemer pa ni pristojna za razlaganje in presojanje glede obstoja kršitev predmetnih zakonov in predpisov. Tožnik se je pred posredovanjem strategije posvetoval z Marjanom Divjakom, ki je predsednik nadzornega sveta in, ki ni podal negativnega odgovora v zvezi z posredovanjem. Domnevni negativni odgovor, katerega obstoja in vsebine toženka sicer ni dokazala (oseba, ki naj bi domnevni negativni odgovor podala, ni bila zaslišana), pa je podal
SID banke, ki ni član uprave.
13. Toženka je na glavni obravnavi navedbe tožnika prerekala ter vztrajala pri dosedanjih stališčih. Navajala je, da ugotovljeno dejansko stanje temelji tudi na listinski dokumentaciji, ki je bila med drugim pridobljena s strani SID Banke, katerega pa tožnik v postopku pred toženko ni izpodbijal. Glede očitkov, da naj bi toženka temeljila svoje zaključke na ZPosS in internih pravilnikih o varovanju poslovne skrivnosti, za razlago katerih ni pristojna, je toženka poudarila, da v izreku izpodbijanih ugotovitev ti predpisi niso sporni, oziroma so jasni, zato jih

■
—
■

ni tolmačila. Marjan Divjak ni bil član uprave ampak nadzornega sveta, zato soglasja za razkritje strategije niti ni mogel podati. Glede domnevnih negativnih posledic, ki naj ne bi nastale za SID Banko, je toženka uveljavljala, da so posledice nastale, saj je bilo potrebno naknadno podpisati sporazum o nerazkritju s kandidati, ki so strategijo prejeli.

14. Toženka je na glavni obravnavi v spis vložila listine, na katere se je sklicevala v odgovoru na tožbo: zapisnik KOP z dne 3. 6. 2021, zapisnik KIP z dne 16. 6. 2021, zapisnik KIP z dne 31. 5. 2021, izsek zapisnika nadzornega sveta SID banke z dne 16. 6. 2021, e-pošta Lea Kneza z dne 10. 6. 2021, obvestilo obravnavani osebi o uvedbi postopka preiskave z dne 15. 6. 2022, osnutek ugotovitev z dne 14. 10. 2022, dopis SID banke z dne 12. 4. 2022 ter izjasnitev tožnika glede osnutka ugotovitev z dne 14. 11. 2022. Izvod prejetih listin je bil izročen tožniku, ki se do njih ni opredelil. Sodišče je po pregledu listin ugotovilo, da so vse že del upravnega spisa zadeve.
15. Sodišče je v dokaznem postopku vpogledalo v listine, ki so priloga tožbe na list. št. A2 – A6 in A9, v listine, ki jih je toženka predložila na naroku 20. 6. 2023 (vse že del upravnega spisa zadeve), ter v vse listine v upravnem spisu zadeve.
16. Dokazne predloge tožnika po vpogledu v listine na list. št. A7 (e-pošta z dne 11. 9. 2020), A8 (e-pošta z dne 14. 9. 2020), A10 (obrazec Samoocenjevanje komisije za imenovanja in prejemke), A11 (Poročilo o delu komisije za imenovanja in prejemke v letu 2020), A12 (dopis SID banke Banki Slovenije) in A13 (potrdilo o usposobljenosti) ter dokazni predlog tožnika po njegovem zaslišanju je sodišče v skladu z 52. členom ZUS-1¹ zavrnilo kot nedopustne. Tožnik teh dokaznih predlogov v postopku izdaje izpodbijanih ugotovitev namreč ni podal, tega pa po presoji sodišča tudi ni opravičil.
17. Tožnik je v zvezi z navedenimi dokazi na glavni obravnavi navedel, da jih je šele v upravnem sporu predlagal zato, ker je z njimi odgovarjal na navedbe toženke v odgovoru na tožbo. Na poziv h konkretizaciji navedenega je tožnik pojasnil, da gre za dejstva glede neobstoja komunikacije oziroma iskanja soglasja pri odgovornih in pristojnih na banki ter za dejstva v zvezi z obveznostmi vedenja in poznavanja pravil, vključno z internimi pravili, v zvezi z varovanjem poslovnih skrivnosti. Sodišče vezano na navedeno ugotavlja, da je toženka vse, kar je v zvezi s komunikacijo tožnika glede iskanja soglasja za posredovanje strategije ter glede tožnikove seznanjenosti s predpisi oz. internimi akti SID banke navedla v odgovoru na tožbo, navedla že v osnutku ugotovitev, kar sodišče dodatno pojasnjuje v nadaljevanju. Tožniku posledično v razlogih, ki jih navaja v

¹ Ta določa, da v tožbi lahko tožnik navaja nova dejstva in nove dokaze, vendar pa mora obrazložiti, zakaj jih ni navedel že v postopku izdaje upravnega akta. Nova dejstva in novi dokazi se lahko upoštevajo kot tožbeni razlogi le, če so obstajali v času odločanja na prvi stopnji postopka izdaje upravnega akta in če jih stranka upravičeno ni mogla predložiti oziroma navesti v postopku izdaje upravnega akta.

opravičitev predlaganja navedenih dokazov šele v tožbi in pripravljalni vlogi, sodišče ni moglo slediti ter je štel, da je s predlaganjem teh prekludiran.

18. Toženkinega predloga za vpogled v sodbi tega sodišča, I U 289/2018, ter, II U 17/2021, sodišče ni štelo za dokazni predlog, pač pa za sklicevanje na pravo (in njegovo razlago skozi sodno prakso), ki ga sodišče pozna in razlaga po uradni dolžnosti.

K I. točki izreka:

19. Tožba ni utemeljena.
20. V zadevi je spor glede pravilnosti in zakonitosti izpodbijanih ugotovitev, s katerim je toženka ugotovila, da je tožnik z v izreku opisanim ravnanjem, ki se nanaša na neupravičeno razkritje strategije, kršil integriteto, kot jo opredeljuje 3. točka 4. člena ZIntPK.
21. ZIntPK v 3. točki 4. člena integriteto opredeljuje kot pričakovano delovanje in odgovornost posameznikov in organizacij pri preprečevanju in odpravljanju tveganj, da bi bila oblast, funkcija, pooblastilo ali druga pristojnost za odločanje uporabljena v nasprotju z zakonom, pravno dopustnimi cilji in etičnimi kodeksi. V primeru suma kršitve integritete uradne osebe toženka izda ugotovitve o konkretnem primeru, ki vsebujejo opis dejanskega stanja, oceno kršitve uradne osebe z vidika krepitve integritete in v primeru ugotovljenih nepravilnosti pojasnilo, kakšno bi bilo pričakovano ravnanje (prvi stavek četrtega odstavka 13. člena ZIntPK).
22. Naslovno sodišče je v sodni praksi vezano na kršitev integritete že pojasnilo, da pojem integritete pomeni delovanje in odgovornost, ki ne čaka na posledice, ampak si proaktivno prizadeva čimbolj zgodaj prepoznati, preprečiti in odpraviti tveganja, ki lahko privedejo do situacije, v kateri bi bila javna oblast, funkcija, pooblastilo ali druga pristojnost za odločanje uporabljena v nasprotju z zakonom, pravno dopustnimi cilji in etičnimi kodeksi. V razmerju do 1. člena ZIntPK, po katerem je krepitev pravne države temeljni cilj, gre za celosten pristop, ki ob pričakovanju, vrlini, poštenosti vključuje obveznost javnih funkcionarjev in javnih uslužbencev do vrednot pravne države. Ta obveznost je predvsem pošteno ravnanje in odločanje pri izvševanju javne oblasti, kar je tudi po odločbah Ustavnega sodišča RS zahteva po uresničevanju pravne države v družbeni praksi. Zakon torej opredeljuje integriteto in transparentnost kot standard oziroma stanje visoke ravni (samo)zavedanja odgovornosti in pripravljenosti posameznika, institucij in družbe za obvladovanje korupcije. Kršitev teh vrednot in načel tako pomeni kršitev integritete (tako naslovno sodišče v sodbi, II U 17/2021, na katero se sklicuje tudi toženka). Prav tako je naslovno sodišče v svojih sodbah že večkrat pojasnilo tudi, da je zakonodajalec pojem pričakovano delovanje oziroma integriteta pustil vsebinsko odprt in prepustil njegovo

vsebinsko opredelitev toženki. Zato lahko sodišče v njeno razlago poseže le, če presodi, da glede na ustaljene metode razlage prava temu pojmu take vsebine ni mogoče dati (tako naslovno sodišče v sodbah, II U 17/2021, ter, I U 1633/2021, smiselno enako glede nedoločnih pravnih pojmov Vrhovno sodišče v sodbi, X Ips 182/2017 z dne 9. 10. 2019).

23. V zadevi je nesporno, da je tekom postopka izbire članov uprave SID banke tožnik, ki je bil tedaj v funkciji člana nadzornega sveta SID banke in predsednik KIP, direktorju družbe Amrop Adria, ki je sodelovala v tem postopku, posredoval strategijo, ki je bila označena kot poslovna skrivnost, in sicer brez pridobitve soglasja uprave. Tožnik uveljavlja, da njegovo ravnanje ni bilo protipravno, četudi bi ga bilo treba šteti kot protipravnega, pa ne predstavlja kršitve integritete. Sankcijo ocenjuje kot neporocionalno.
24. Sodišče pritrjuje toženki v njeni ugotovitvi, da je tožnik ravnal v neskladju z drugim odstavkom 5. člena ZPosS, 8. členom Kodeksa, šesto alinejo 14. člena Poslovnika o delu NS in b točko 5. člena Pravilnika o PS in s tem protipravno.
25. Pravilnik o PS v b točki 5. člena opredeljuje, kateri podatki se opredelijo kot poslovna skrivnost, ob tem pa določa tudi, da se smejo tretjim osebam posredovati le z izrecnim soglasjem uprave in v skladu z zakonskimi določbami. V zadevi je nesporno, da je bila strategija označena kot poslovna skrivnost. Tožnik v tožbi sicer uveljavlja, da je „večina strategije že bila razkrita preko drugih javno dostopnih dokumentov“, vendar pa s takšnimi (povsem pavšalnimi) navedbami ne uspe izkazati, da navedenega dokumenta ne bi bilo mogoče šteti za poslovno skrivnost. SID banka je strategijo namreč določila kot poslovno skrivnost v pisni obliki in o tem seznanila vse osebe, ki prihajajo v stik ali se seznanijo z njo (kar izhaja iz internih aktov SID banke, ki so del upravnega spisa zadeve, in čemur tožnik ne nasprotuje), s čemer je podana domneva v smislu drugega odstavka 2. člena ZPosS, da gre pri strategiji za poslovno skrivnost. Tožnik takšne domneve s pavšalnim zatrjevanem javnosti (tudi sicer že po njegovih navedbah večjega dela, ne pa celotne) strategije ne uspe izpodbiti, prav tako pa niti ne zatrjuje, da je v zvezi z razkritjem poslovne skrivnosti podana katera izmed izjem po 7. členu ZPosS.
26. V zadevi je (kot že pojasnjeno) nesporno tudi, da tožnik za posredovanje strategije ni pridobil soglasja uprave SID banke. Sodišče vezano na navedeno pritrjuje toženki, ki uveljavlja, da gre pri tožnikovem zatrjevanju, da generalni sekretar glede posredovanja strategije ni podal negativnega odgovora, pač pa je zgolj navedel, da je posredovanje strategije možno s soglasjem uprave in nadzornega sveta, pri slednjem pa je tožnik tudi iskal soglasje, za nedovoljeno tožbeno novoto. Ugotoviti gre namreč, da je toženka že v osnutku ugotovitev (5., 20. in 22. točka obrazložitve osnutka ugotovitev) navedla, da iz pojasnil SID banke med drugim izhaja, da je tožnik na SID banko naslovil ustno vprašanje, ali sme Amrop Adria posredovati strategijo, ob tem pa je po telefonu (s strani :

■
—
■

) prejel negativen odgovor. Čeprav bi tožnik navedena dejstva (oziroma trditve o teh), ki jih je zatrjeval šele v upravnem sporu, glede na predstavljeno vsebino osnutka toženkinih ugotovitev mogel navesti že v postopku pred toženko (v okviru izjasnitve o posredovanem mu osnutku ugotovitev), tega ni storil, z navajanjem teh dejstev šele v upravnem sporu pa je tako prekludiran (52. člen ZUS-1). Enako posledično velja tudi za dokaze, predlagane v dokazovanje navedenih dejstev.

27. Ne glede na navedeno pa sodišče pojasnjuje, da tudi v primeru, če bi tožnik soglasje iskal pri nadzornem svetu (pri čemer niti ne zatrjuje, da ga je tam tudi dobil, pač pa navaja zgolj, da se je s predsednikom nadzornega sveta posvetoval, ta pa ni dal negativnega odgovora), to ne more v ničemer vplivati na ugotovitev, da je s Pravilnikom o PS za posredovanje poslovne skrivnosti tretjim osebam potrebno soglasje uprave SID banke, ki pa ga tožnik nesporno ni pridobil. Neupoštevno je v zvezi z navedenim tudi tožnikovo zatrjevanje, da je nelogično in v nasprotju s korporativni predpisi pričakovati, da bo glede na njegovi funkciji v SID banki (član nadzornega sveta SID banke in član KIP) za opravljanje svojih nalog (v okviru imenovanja uprave) iskal soglasje uprave za razkritje z oznako zaupnosti označenega dokumenta – tožnik je namreč, tako kot ostali delavci in člani organov SID banke, dolžan ravnati skladno s predpisi in internimi akti banke, zgolj njegovi funkciji pa ga tega (ne glede na nalogo, ki jo v določenem trenutku opravlja) v ničemer ne odvezujeta.
28. Tožnik uveljavlja, da iz pogodbe o sodelovanju z družbo Amrop Adria (katere direktorju je tožnik posredoval strategijo) izhaja obveznost varovanja zaupnih podatkov (poslovnih skrivnosti), tako pa tudi, da je bila strategija omenjeni družbi razkrita v „mehurčku zaupnosti“. Sodišče s tem v zvezi ugotavlja, da je družba Amrop Adria (oz. njen direktor) v razmerju do SID banke nedvomno „tretja oseba“ v smislu določb Pravilnika o PS, tako pa bi moral tudi v zvezi z razkrivanjem poslovnih skrivnosti omenjeni družbi (oz. njenemu direktorju) tožnik upoštevati določbe b točke 5. člena Pravilnika o PS in pred razkritjem pridobiti soglasje uprave SID banke. Ker takšnega soglasja ni pridobil, je tožnik ravnal v nasprotju z navedeno določbo Pravilnika o PS, dejstvo, da se je družba Amrop Adria pogodbeno zavezala, da poslovnih skrivnosti, s katerimi se bo seznanila, ne bo razkrivala (naprej), pa na navedeno ne more v ničemer vplivati. Ob tem gre dodati še, da iz izpodbijanih ugotovitev (ki jih tožnik v tem delu ne izpodbija) izhaja, da je tožnik strategijo posredoval po tem, ko je s strani direktorja Amrop Adria prejel naslednje sporočilo: „Sašo živjo, dva kandidata sta me klicala, če imam na voljo strategijo 2020-2023, ker je na internetni strani ne najdeti. Lahko prosim pomagaš?“. Tožnik je na navedeno sporočilo odgovoril s sporočilom „Pozdravljen Marko, seveda – prilagam“, poslanim s svojega elektronskega poštne naslova (), ob tem pa strategijo posredoval brez pripisa, da gre za poslovno skrivnost, ter brez zaščite dokumenta. V elektronskem sporočilu z dne 10. 6. 2021 (naslovljenem na nekatere člane

nadzornega sveta SID banke) je tožnik navedel, da je z razkritjem strategije kršil zaupnost. Za izkazano sodišče šteje tudi, da je tožnik strategijo posredoval kljub negativnemu odgovoru, ki ga je glede tega prejel s strani generalnega sekretarja SID banke (kot že pojasnjeno, tožnik tej ugotovitvi toženke v postopku pred njo ni nasprotoval, z zatrjevanjem drugačnih dejstev v upravnem sporu pa je prekludiran). V tožbi pa tožnik sam navaja še, da je strategijo Amrop Adria posredoval zato, ker je „želel zgolj pripomoči potencialnim (in primernim) kandidatom, da se lahko seznanijo z vizijo in poslovno smerjo SID banke v prihodnosti in se tako lažje odločijo, ali so za kandidaturo primerni ali ne“. Iz vsega navedenega po presoji sodišča izhaja, da se je tožnik zavedal zaupnosti strategije, zavedal pa se je tudi, da bo Amrop Adria prejeto strategijo posredovala kandidatom, saj jo je (kot izhaja že iz njegovih tožbenih navedb) z namenom seznanitve kandidatov z vsebino te (vizijo in poslovno smerjo SID banke v prihodnosti, kar je bistvo strategije) omenjeni družbi tudi posredoval. Sodišče ob tem pripominja, da je do razkritja strategije kandidatom sledeč ugotovitvam toženke (ki jih v tožbi izrecno priznava tudi tožnik) in s tem do nadaljnjega razkritja poslovnih skrivnosti (nadaljnjim „tretjim osebam“) tudi dejansko prišlo. Tudi iz navedenega razloga tožnikovemu navajanju, da je družbi Amrop Adria strategijo posredoval v „mehurčku zaupnosti“, ni mogoče slediti.

29. Pravilnik o delu NS v 14. členu določa pravice in dolžnosti članov nadzornega sveta, med njimi tudi dolžnost varovati podatke zaupne narave in poslovne skrivnosti (6. točka). Tožnik je z razkritjem strategije (na že predstavljen način) tudi po presoji sodišča navedeno dolžnost kršil, tako pa je kršil tudi navedeno določbo Pravilnika o delu NS.
30. ZPosS v drugem odstavku 5. člena določa, da sta uporaba ali razkritje poslovne skrivnosti protipravna, če jo uporabi ali razkrije oseba, ki izpolnjuje enega od teh pogojev: poslovno skrivnost je pridobila protipravno; krši sporazum o zaupnosti ali katerokoli drugo dolžnost molčečnosti v zvezi s poslovno skrivnostjo; krši pogodbeno ali katerokoli drugo dolžnost omejitve uporabe poslovne skrivnosti; je v času uporabe ali razkritja vedela ali bi v danih okoliščinah morala vedeti, da je bila poslovna skrivnost, ki jo je pridobila od druge osebe, uporabljena ali razkrita protipravno. Tožnik je z razkritjem strategije (na že predstavljen način) tudi po presoji sodišča kršil dolžnost omejitve uporabe poslovne skrivnosti, kot izhaja iz citiranih določb iz Pravilnika o PS, s tem pa v smislu citirane določbe ZPosS protipravno razkril poslovno skrivnost SID banke.
31. Kodeks v 8. členu (Skrbnost in odgovornost pri delu) določa, da morajo delavci banke in njeni organi svoje naloge iz poklicne dejavnosti banke opravljati s skrbnostjo dobrega strokovnjaka, ki jo nalagajo predpisi. Ob premajhni vestnosti se ne morejo sklicevati na nevednost in niti na premajhno pozornost in so praviloma disciplinsko odgovorni za vsako stopnjo krivde. Tožnik je z razkritjem strategije (na že predstavljen način) tudi po presoji sodišča ravnal v nasprotju z

8. členom Kodeksa, saj razkritje poslovne skrivnosti na način, ki ni skladen z obveznostmi, naloženimi v ZPosS, Pravilniku o PS in Pravilniku o delu NS, ne predstavlja opravljanja nalog s skrbnostjo dobrega strokovnjaka.

32. Tožnik v pripravljalni vlogi uveljavlja, da po nastopu funkcije člana nadzornega sveta ni bil deležen uvajanja, kot ga določa 8. člen Poslovnika o delu NS. Ob tem navaja, da je „toženka v odgovoru na tožbo navedla izjavo _____, češ da naj bi bil tožnik kot član nadzornega sveta SID banke seznanjen z ustreznimi pravili v skladu z zgoraj navedenim postopkom uvajanja novega člana nadzornega sveta, kar ne drži“. Sodišče vezano na navedeno najprej ugotavlja, da se toženka v odgovoru na tožbo v zvezi s seznanjenostjo članov nadzornega sveta (tako pa tudi tožnika) z internimi akti SID banke sklicuje na dopis SID banke z dne 2. 8. 2022, ne pa na „izjavo _____“ (slednji je sicer sopodpisal navedeni dopis). Na navedeni dopis in njegovo vsebino pa se je toženka sklicevala že v osnutku ugotovitev (5. točka obrazložitve osnutka ugotovitev), ko je navedla, da iz dopisa izhaja, da so bili vsi člani nadzornega sveta pred prvo sejo nadzornega sveta podučeni o osnovnih pravilih delovanja banke, med drugim so tako prejeli izvode ključnih internih aktov, kot npr. Statut banke, Poslovnik o delu NS in njegovih komisij, ter da so navedeni akti hierarhično podrejeni zakonskim določbam, ki so jih člani nadzornega sveta dolžni poznati, saj brez njihovega poznavanja ne morejo pridobiti dovoljenja za opravljanje funkcije člana nadzornega sveta. Prav tako je toženka že v osnutku ugotovitev navedla, da so bili člani nadzornega sveta seznanjeni tudi s Pravilnikom o PS. Navedeno pomeni, da toženka v odgovoru na tožbo glede tožnikovega poznavanja predpisov oz. internih aktov SID banke, ki se nanašajo na pravila delovanja SID banke ter varstvo poslovnih skrivnosti, ne navaja nobenih novih dejstev ali ugotovitev, s katerimi tožnik ne bi bil seznanjen že z vročitvijo osnutka ugotovitev. Tožnik predstavljenih dejstev in ugotovitev toženke v izjasnitvi do osnutka ugotovitev ni prerekal, tega pa po presoji sodišča tudi ni opravičil, kar posledično pomeni, da je z zatrjevanjem novih dejstev in predlaganjem novih dokazov s tem v zvezi šele v tožbi prekludiran (52. člen ZUS-1).
33. Ne glede na navedeno sodišče dodaja, da tožnik v pripravljalni vlogi potrjuje, da je dne 11. 9. 2020 prejel Poslovnik o delu NS, dne 14. 9. 2020 pa Poslovnike o delu KIP, Komisije za tveganje ter Poslovnik o delu revizijske komisije, prav tako pa ne zatrjuje, da ni bil seznanjen tudi z drugimi internimi akti toženke (med drugim s Kodeksom in Pravilnikom o PS). Že upoštevanje splošne veljavnosti ZPosS, dejstva, da je bil tožnik očitno seznanjen z internimi akti SID banke, ki se nanašajo na varovanje njenih poslovnih skrivnosti, ter dejstva, da se je tožnik zavedal, da strategija nosi oznako poslovne skrivnosti, pa narekuje zaključek, da je bil tožnik v celoti seznanjen s svojimi dolžnimi ravnanji pri rokovanju s strategijo. Da bi na navedeno kakorkoli vplivalo nadaljnje izobraževanje, ki ga je tožnik izvedel med 2. 6. in 16. 6. 2021, in ki v 8. členu Poslovnika o delu NS sicer niti ni posebej predvideno (ta namreč v okviru uvajanja novih članov nadzornega

■
—
■

sveta predvideva zgolj posredovanje gradiv o banki in internih aktov, razgovore s predsednikom nadzornega sveta in uprave, sestanek z generalnim sekretarjem ter po potrebi individualne sestanke s predsedniki komisij nadzornega sveta in predstavniki višjega vodstva ter kontrolnih funkcij banke), tožnik po presoji sodišča ne izkazuje.

34. Sodišče dalje sodi, da je toženka glede na ustaljene metode razlage prava v konkretnem primeru ustrezno zapolnila pojem integritete s pojasnilom, da se od člana nadzornega organa (nadzornega sveta) pričakuje zakonito in odgovorno ravnanje pri preprečevanju in odpravljanju tveganj, da bi bila oblast, funkcija, pooblastilo ali druga pristojnost za odločanje uporabljena v nasprotju z zakonom, pravno dopustnimi cilji in etičnimi kodeksi, to pa pomeni tudi obveznost vzdržati se ravnanj v nasprotju z zakonom, etičnim kodeksom, poslovnikom, ki ureja delovanje nadzornega sveta in določa pravno dopustne cilje, v skladu s katerimi morajo ravnati člani nadzornega sveta, ter pravilnikom, ki določa upravljanje z varovanimi podatki, s tem pa pravno dopustne cilje, v skladu s katerimi morajo delovati bančni in zunanji sodelavci. Navedene predpise je bila toženka (v nasprotju s tožbenimi očitki tožnika) pri odločanju v predmetni zadevi upravičena uporabiti in jih z namenom zapolnitve pojma integritete v konkretnem primeru tudi razlagati. Ob tem gre sicer dodati, da tožnik v postopku pred toženko napačno uporabi materialnega prava z vidika določb ZPosS in internih aktov SID banke ni ugovarjal, ravno tako pa ni z ničemer konkretiziral ugovora, ki ga je na glavni obravnavi podal glede nepristojnosti toženke za razlago in presajo glede obstoja kršitev predmetnih zakonov in predpisov, zato se sodišče do tega očitka niti ne more podrobneje opredeliti.
35. Toženka je ob tako podani opredelitvi pojma integritete upoštevala relevantna dejstva in okoliščine konkretnega primera (tako objektivne okoliščine tožnikovega ravnanja kot njegov subjektiven odnos) ter ta v izpodbijanih ugotovitvah tudi obširno obrazložila, na njihovi podlagi pa je sprejela tudi po presoji sodišča pravilen zaključek, da je tožnik kršil integriteto.
36. Pri tem je povsem nerelevantno tožnikovo sklicevanje na spletne strani toženke, na katerih ta navaja seznam obravnavanih ravnanj, ki s predpisi sicer niso izrecno prepovedana ali dovoljena, jih pa označuje kot nasprotna s pričakovano integriteto. Sodišče vezano na navedeno najprej pripominja, da toženka v konkretnem primeru tožniku ne očita ravnanja, ki s predpisi ne bi bilo prepovedano (pa bi še vedno predstavljalo kršitev integritete), pač pa ravno nasprotno – očitek o tožnikovi kršitvi integritete utemeljuje predvsem na tožnikovem ravnanju, ki je bilo (kot že pojasnjeno) v nasprotju tako z zakonom (ZPosS) kot internimi akti SID banke. Ne glede na navedeno pa sodišče pojasnjuje tudi, da toženkino predstavljanje (zaključenih) primerov na spletni strani slednje v ničemer ne omejuje v pravici in dolžnosti obravnavanja tudi vseh drugih primerov, v katerih je podan sum kršitve integritete. Zgolj to, da naj

■

ravnanje, primerljivo tožnikovemu, na toženkinih spletnih straneh še ne bi bilo opredeljeno kot v nasprotju s pričakovano integriteto, v ničemer ne pomeni, da ga toženka (ob upoštevanju ZIntPK, ki opredeljuje pojem integritete in toženkine pristojnosti glede ugotavljanja kršitev te) ne bi smela prepoznati kot takšnega.

37. Tožnik v tožbi uveljavlja tudi, da je zasledoval legitimni cilj, da ni zlorabil svoje funkcije, da ni pridobil nobene koristi ter da je ravnal v okvirih dobronamernosti, česar toženka pri izdaji izpodbijanih ugotovitev ni upoštevala. Sodišče vezano na navedeno najprej sodi, da tožniku ni mogoče slediti v njegovem stališču, da ni zlorabil svoje funkcije. Upoštevati je namreč treba, da je imel tožnik dostop do strategije prav zaradi svoje funkcije (v kolikor ne bi bil član organov SID banke, tožnik dostopa do strategije ne bi imel) ter da jo je tretji osebi razkril (kot v tožbi poudarja tudi sam) prav v okviru izvrševanja nalog svoje funkcije. Ker je bilo razkritje strategije obenem protipravno (saj je bilo izvedeno v nasprotju s predpisi in internimi akti SID banke, skladno s katerimi tožnik brez soglasja uprave poslovne skrivnosti ni bil upravičen razkrivati tretjim), pa je treba šteti tudi, da je bilo izvedeno z zlorabo funkcije.

38. Kot neupoštevno sodišče (tako kot toženka) opredeljuje tudi tožnikovo zatrjevanje, da je zasledoval legitimen cilj, ravnal dobronamerno in ni pridobil nobene koristi. Kolikor je tožnik menil, da je za uspešno izvedbo postopka imenovanja članov uprave SID banke nujno (ali potrebno), da so kandidati seznanjeni z vsebino strategije, je imel kot član nadzornega sveta in KIP vsekakor možnost poskrbeti (ali pa vsaj prizadevati si), da bi bila ta (z namenom doseganja cilja, ki ga tožnik opredeljuje kot legitimnega) kandidatoma posredovana na s predpisi in internimi akti SID banke skladen način. Tako bi bodisi lahko pridobil zahtevano soglasje uprave za posredovanje strategije, lahko bi predlagal odpravo oznake zaupnosti strategije, lahko bi npr. predlagal tudi izdelavo dokumenta, ki bi vseboval za kandidate ključne podatke o „viziji in poslovni smeri SID banke v prihodnosti“, ne pa tudi poslovnih skrivnosti tega subjekta. Nič od navedenega tožnik (glede na izpodbijane ugotovitve, podatke upravnega spisa in njegove navedbe) ni storil, pač pa je, kot že pojasnjeno, strategijo kljub zavedanju, da gre za zaupen dokument, za posredovanje (razkritje) katerega je potrebno soglasje uprave, brez pridobitve takšnega soglasja in (celo) ob negativnem odgovoru SID banke glede posredovanja dokumenta, tega kljub temu posredoval „tretji osebi“, direktorju Amrop Adria. Ta (relevantna) dejstva in okoliščine je po presoji sodišča pravilno upoštevala (in se do njih opredelila) tudi toženka pri izdaji izpodbijanih ugotovitev.

39. Tožnik dalje uveljavlja, da razkritje dokumenta ni imelo škodljivih posledic, v zvezi s čemer navaja, da so vsi kandidati, ki so se seznanili s strategijo, podpisali sporazum o nerazkrivanju. Sodišče s tem v zvezi najprej pojasnjuje, da ugotovitev, ali je imelo protipravno razkritje poslovne skrivnosti škodljive posledice, z vidika presoje tožnikove kršitve integritete ni odločilno – kršitev

●
—
■

integritete, kot jo je ustrezno opredelila toženka, takšno ravnanje namreč opredeljuje tudi, če do škodljivih posledic ne pride. Ne glede na navedeno pa sodišče dodaja še, da je bila posledica tožnikovega razkritja strategije vsaj to, da se je z njo seznanila družba Amrop Adria, kot tudi devet kandidatov, ki do seznanitve z njo niso bili upravičeni – naknadni podpis dogovora o nerazkrivanju na njihovo neupravičeno seznanitev s poslovno skrivnostjo ni imel nobenega vpliva. Razkritje je poleg tega (sledeč izpodbijanim ugotovitvam in listinam v upravnem spisu zadeve) imelo vpliv tudi na tek postopka imenovanja članov uprave, saj je bilo predmet obravnave na sejah KIP, KOP in nadzornega sveta, vezano na razkritje je bilo pridobljeno pravno mnenje odvetnika, nenazadnje je zaradi kršitve zaupnosti (kot to izhaja iz že omenjenega elektronskega sporočila tožnika z dne 10. 6. 2021) s funkcije člana nadzornega sveta odstopil tudi tožnik. Kot že pojasnjeno, pa presoja, ali je v posledici vsega navedenega SID banki nastala tudi škoda, z vidika toženkine presoje tožnikove kršitve integritete ni bistvena, pač pa je to lahko kvečjemu predmet morebitnih odškodninskih zahtevkov SID banke.

40. Po povedanem sodišče sodi, da je toženka v izpodbijani odločbi ustrezno utemeljila, zakaj tožnikovo ravnanje v konkretnem primeru predstavlja kršitev integritete, temu pa pritrjuje tudi sodišče.

41. Tožnik ugovarja še neproporcionalnosti izrečene kazni. Sodišče s tem v zvezi pojasnjuje, da toženka z izpodbijanim aktom tožniku ni izrekla kazni, pač pa je (v skladu s prvo alinejo osmega odstavka 13. člena ZIntPK) zgolj sprejela ugotovitve o konkretnem primeru. Takšno ravnanje toženke je v primeru ugotovljene kršitve integritete tudi edini z ZIntPK predviden zaključek postopka obravnave tovrstnih kršitev pred toženko. Že iz navedenega razloga tožnikovemu očitku, da toženka tožniku ne bi smela izreči enake „kazni“, kot jo izreče v primeru drugih „namenoma zlonamernih in zavržnih“ ravnanj, ni mogoče slediti.

42. Po povedanem sodišče sodi, da tožnik nepravilnosti ali nezakonitosti izpodbijanih ugotovitev ni uspel izkazati. Ker sodišče obenem ni našlo nepravilnosti, na katere je dolžno paziti po uradni dolžnosti, je tožbo na podlagi prvega odstavka 63. člena ZUS-1 kot neutemeljeno zavrnilo.

K II. točki izreka:

43. Tožnik je zahteval povrnitev stroškov upravnega spora.

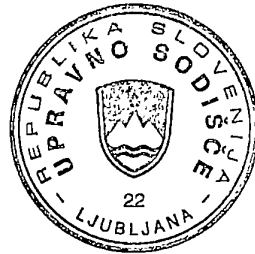
44. Odločitev o stroških tožnika temelji na četrtem odstavku 25. člena ZUS-1, po katerem v primeru, če sodišče tožbo zavrne, trpi vsaka stranka svoje stroške postopka.

PRAVNI POUK:

Pritožba zoper to sodbo ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Ljubljana, 20. junij 2023

Predsednica senata

Petra Hočevar, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvirnikom
Podpis pristojne sodne osebe: